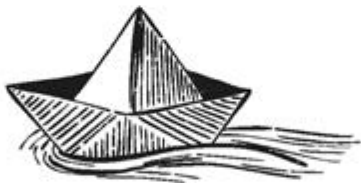

Moje
vodácké
holky

T. Hlavica

Moje
vodácké
holky

Tomáš Hlavica

Copyright © Tomáš Hlavica, 2021

Illustrations © Adam Burian, 2021

Všechna práva vyhrazena.

epub ISBN 978-80-7551-226-0

pdf ISBN 978-80-7551-227-7

mobi ISBN 978-80-7551-228-4

Úvod

Od určitého věku se pro mě staly důležité vzpomínky. Tedy takové ty střípky, které z ničeho nic vyplavou z hloubky vědomí na hladinu a promítnou krátký nebo delší obraz z minulosti. Jsou to krátké šoty, jako upoutávky běžící s reklamou uprostřed filmu.

Třeba si tak jedu autem, řídím a přemýšlím o tom, co ještě musím nakoupit, a najednou mě bez varování a jakékoliv vnější příčiny překvapí obraz z minulosti. Vidím sám sebe, tak ve druhé třídě, jak drandím na starém kole po uzounké pěšině v sadu pod naší zahradou. Měkká, nohama výletníků ušlapaná hlína je krásně hladká, kolo vůbec nedrcná, jenom mě příjemně houpe na terénních vlnkách a já jsem nevýslovně dětsky šťastný. To proto, že jsem se právě naučil držet balanc a konečně jedu úplně sám. Kolo se žene pro mě až neuvěřitelnou rychlostí, pěšina je úzká a klikatá. Ale mám to všechno pod kontrolou, cítím nepoznanou svobodu a volnost, a taky vítr a vůni všech těch ovocných stromů...

Až mi zatrne, když si uvědomím, že podobný pocit jsem už pak možná vícekrát nezažil... Nebo možná ano, ale to by musela narychlo vyplavat nějaká jiná, záchranná vzpomínka. Bohužel nic, ani ťuk, ačím víc se snažím, tím je studna paměti hlubší a temnější.

Tato upoutávka mi vyloudila zasněný úsměv a zároveň spustila myšlenkový strojek, který mi nakonec vymlel do hlavy závazek, že bych měl všechny ty krásné a vese-

lé vzpomínky sepsat. V případě náhlého smutku po právě odvyklé upoutávce bych pak mohl rychle nalistovat tu správnou stránku a na duši poraněnou poznáním, co všechno už je pryč a ztracené, nalepit hojivou náplast jiné vzpomínky.

Když jsem se pustil do psaní, bylo to amatérsky nadšené, ale bez jakékoliv koncepce a osnovy a vlastně jsem pouze za sebe skládal jednotlivé snímky vydolované z paměti. Jak se ten obrázkový vláček začal rýsovat, uvědomil jsem si, že galerie takových jednotlivých barevných střípků nebude přehledná a zajímavá, takže jsem je všechny naházel na jednu hromadu, důkladně propral, několikrát převrátil a z toho, co zůstalo, začal skládat následující příběhy. A když jsem pak odfoukal všechny neužitečné plevy a konečně začaly vystupovat hrubé obrysy, všiml jsem si, že se vše nejvíc točí kolem mých vodáckých lásek. Popisovat vzpomínky na mé „vodácké holky“ tedy nebylo záměrem, ale spíš výsledkem neumělého snažení.

Při líčení těchto příběhů se nevyhnu popisu nejenom vlastních zážitků, ale i osudů mých kamarádů a známých. Opravdu se vynasnažím svoje vzpomínky popsat co nejvěrněji, ale mám obavy, že nahrané záznamy se mi v paměti už trochu zdeformovaly. Je taky možné, že budou trochu přibarveny a doladěny přáním, jak to tehdy mělo správně dopadnout. Doufám, že mě část lidiček, co mě obklopují, po přečtení těchto řádků nepřestane zdravit.

Proto tedy budu události, časy a jména osob trochu měnit. Je to částečně úmyslem a částečně proto, že si některé detaily už prostě nepamatuji.

Jsem ale přesvědčený, že ty potrefené husy se stejně

poznají a hlasitě rozkejhají...

Dost možná, že se v těch řádcích najde a pozná i někdo další, mně naprosto neznámý a cizí, kdo si ten svůj vlastní příběh prožíval úplně někde jinde, jindy, jinak a s jinou partou podobně praštěných bláznů.

Vodácké nebe a peklo

Jsem srdcem, rameny, mozoly i otláčeným zadkem vodák. Vztah k vodě není láska na první pohled, ale láskyplné celoživotní soužití, které se s každým cvaknutím a šťastným přistáním stále upevňuje. Doufám, že mi zdraví dovolí být své mokré milence co nejdéle věrný.

Mám-li řekou nedotčeným panicům popsat, čím mě to vodáctví uchvátilo, musím začít tímto příběhem, který popisuje velmi tenkou hranici mezi vodáckým nebem a peklem.

To mi bylo něco přes třicet a v rámci teambuildingové akce mého někdejšího zaměstnavatele jsme s partou kolegů vyrazili na vodu. A kam v Česku jinam než na Vltavu. Klasika, třídní plavba z Vyšáku do Boršova. Ještě doplním, že to bylo někdy na přelomu milénia, kdy ještě Vltava nebyla vodní dálnicí s půjčovnami, odpočívadly a narvanými bary v každé zátočině. Ale i tak. Jel nás plný autobus. Jako háčka jsem si domluvil kolegyni Hanku. Krásnou, dvaadvacetiletou asistentku s perfektní kočičí postavou, nádhernou prdelkou a odzbrojujícím úsměvem. Každý z kolegů mi ji skrytě záviděl. S Hankou jsme

se už dlouho vzájemně okukovali a oťukávali opatrným flirtováním, a tak jsem doufal, že právě tady nesmělé vyčkávání prolomíme a společně postoupíme na vyšší level. Ona je svobodná a já už několik let rozvedený, tak co?

Už cesta autobusem měla naznačit, že tentokrát utužování kolektivu nebude snadné. Chtěli jsme si s Hankou sednout spolu, ale naše účetní, nehezká, a možná právě proto až trochu militantní feministka Zuzka, nahнала všechny holky do jednoho houfu a společně obsadily sedadla hned za řidičem. Posadil jsem se tedy až úplně dozadu se servisáky. Na koncové pětce jsme se sešli s Michalem a Radkem, kterým bylo tehdy kolem pětadvaceti, a kdybych je měl nějak krátce a výstižně popsát, tak to byli fajn kluci, zábavní a společenší. Zásadní změna ale nastává v okamžiku, kdy se v okolí objeví jakákoliv přitažlivá sukně, protože pak se z nich stávají naprostí štvanci, utopení v testosteronu a postižení nejhorší formou erotománie.

Na sedadlech před námi seděli technik Kája a náš nový pražský obchodní zástupce Libor. K němu jenom poznámku. Byl to Pražák jako poleno, co nechápal rozdíl mezi šufánkem a žufanem a na vodu dorazil v košili a s kravatou.

Při každé takové firemní akci se začíná popíjet hned po startu. V našem případě to bylo už na parkovišti, při čekání na autobus.

Maminka mi vždycky říkala, že pokud se v autobusu hned za Zvonařkou vybalí a zbaští řízky z domova, nemůže jakákoliv cesta dopadnout špatně. V tomto případě jsme ale tu svačinku úspěšně nahradili kolujícími lahvemi

s rozličnou škálou tvarů, barev a chutí, které se pravidelně zjevovaly jako svatí na orloji nad opěradly sedadel před námi. Těm vysokým štíhlým jsme začali říkat Cyril a těm menším baňatým zase Metoděj.

Jenom Libor nám nějak do naší perfektně sladěné skupiny nezapadal. Putující apoštoly většinou bez zájmu pouze posílal kázat dál. Když už ho naše káravé pohledy přece jen přesvědčily, tak nejdřív pečlivě otřel hrdlo, krátce přiložil k ústům, a aniž by polkl, už posouval o sedadlo dál. Však my ho to ještě naučíme.

U Devíti křížů jsme museli poprvé zastavit. Stav většiny účastníků už byl i po tak krátkém úseku docela rozmazaný. Teď si uvědomuji, že právě tady jsme si nastavili úroveň opileckého standardu, který se nám až na drobné výjimky dařilo po celou dobu vodáckého zájezdu udržovat.

Musím ještě zmínit, že první zastávku si vyžádali naši dva ajťáci. Běďa a Běďa. Ne že by potřebovali tak nutně čůrat, ale konečně se jim podařilo na sedadlech pravidelně poskakujících po panelech na Dé jedničce, umotat prvního špeka. Ubalili, ale odvahu zapálit si ho v autobusu už nenašli. Přiznávám, že jsem je do té doby považoval za strašné exoty, mimozemšťany, naprosto odlišné nejenom zjevem, oblečením, ale i vyjadřováním. Z jejich hovorů jsem rozuměl tak maximálně každému druhému slovu a smysl obvykle nechápal vůbec. Tady na zadních sedadlech se z nich po několika koštech vyklubali docela milí a veselí ufounci. No vida, jak jsou takové akce stmelující... Dokonce, když potom nechali za autobusem kolovat ubalený vzorek z domácích pěstírny, jsem nabyl dojmu, že té jejich marťanské hatmatilce začínám rozumět.

Libor si kápnul do noty s naším řidičem. Oba kriticky nahlíželi na začátek a vývoj akce, a pak se dokonce ukázalo, že šofér je původem někde z Dejvic. Tak i nepřízpůsobivý Libor si tu našel kamaráda. Když jsem šel pak okolo, zaslechl jsem Liborovo zpívané.

„Helé, nejsem přeci žádné moravské hovado, vid’?“

„Jen neříkej hop, nebo se ucho utrhne.“

S ubývajícími kilometry se poselství putujících věrozvěstů přelévalo do krve účastníků zájezdu, a čím důkladněji se ujímalo jejich kázání, tím rychleji cesta ubíhala. Všichni byli v naprosté pohodě, Libor si přesedl dopředu za svým novým kamarádem a jenom Zůza vpředu permanentně prudila.

Do kempu ve Vyšším Brodě jsme dorazili v momentě, když se zapadající sluníčko loučilo posledním dotykem s přehradní hrází. Takže rychle najít svoje bágly a postavit stany, než zatmíme. Nabídnul jsem Hance pomoc, ale Zuzka se hned aktivně začala cpát mezi nás a rezolutně rozhodla, že se holky bez naší pomoci jistě obejdou. Tak fajn, mám ušetřenou práci.

Jelikož mám špatné spaní a nehodlám si noc kazit s nějakým ožralým chrápačem, zasoukromničil jsem si a postavil stan pěkně pro sebe a v bezpečné vzdálenosti od potenciálních narušitelů nočního klidu. Taky tu byla šance, že kdyby se holkám, a tedy hlavně Hance nedařilo, tak jí mohu galantně nabídnout měkké a vyhřáté přístřeší.

Už jsem byl se stavbou skoro u konce, vkleče, na čtyřech, s hlavou vraženou pod kopulí stanu jsem na kari-matku rozbaloval a natřásal spacák, když tu najednou na mě zezadu někdo skočil... Krátký šok a okamžik zmate-

ného ztuhnutí.

„Co se doprdele děje?“ Než jsem se stačil vzpamatovat, tak mě ten někdo začal zezadu regulérně osahávat.

Otočím se a říkám: „Co děláš, ty vole?“ A zároveň za sebou uvidím rozrajcovaného kolegu Michala. (Mimochodem jsem byl jeho šéf.) Nezapomenu na jeho naprosto překvapený a vyděšený výraz a do šera svítící oči, vykulené jako pingpongové míčky. A teď tu byla zase chvíle na jeho ochromující šok. Možná pět vteřin, kdy jsme na sebe jen tupě zírali.

„Ježišmarijá sorry, fakt sorry, já jsem se spletl..., to vážně ne, to..., já jsem, to si nemysli...“

Zablekotal nesmyslně, než ze mě konečně slezl.

„A hlavně to nikomu neříkej, prosím,“ pronesl naléhavě, a jak se objevil, tak taky zmizel v houstnoucí tmě...

Klečel jsem tam a zpracovával, co se vlastně stalo, a až po hodné chvíli jsem za ním do tmy poslal.

„No tovíšžejó.“ A už jsem se v duchu těšil, jak to rozkecám a ještě přisladím.

Fráze „tovíšžejó“ byla moje oblíbená. Dá se podle výrazu vyslovení použít prakticky kdykoliv. Od jasného souhlasu až po ironický, naprostý nesouhlas.

Když jsme potom asi za hodinku seděli kolem ohně a hulákali s kytarou, v kruhu již nebyl nikdo, kdo by neznal Michalovo nejčerstvější milostné dobrodružství. Hanka se vymanila z holčičí skupinky a přisedla hned vedle mě. Při hraní na kytaru na mě vrhala zvlhlé pohledy, ale za chvíli se zvedla, že už jde spát... Sama... No co, jsme teprve na začátku. Tak ještě pár songů,

„Tak zahraj třeba *Vodáckou holku* a *Rosu* a ještě *Zachraňte koně*...“

Tyhle chvíle miluji. Později v noci, až se vyčerpají všechny ty profláknuté odrhovačky, přijdou na řadu i ty staré, skoro zapomenuté písničky. Člověk pak loví akordy ze vzduchu a hledá v paměti zastrčené sloky, aby se pak v púlce stejně ztratil. To už se ale chytne někdo jiný a nahodí další řádky. Když se potom podaří takovou vykopávku dozpívat až dokonce..., to nemá chybu. To je čas, kdy se pohled do ohně lehce rozostří a za změtí tančících plamenů a žhavých uhlíků se vyvoleným objeví nový prostor, kde se mohou myšlenky kamkoliv volně rozběhnout a dotýkat se odpovědí na dávné otázky, anebo nacházet naplnění pro skryté touhy, a taky klid a bezpečí. Občas po kruhu přijede nějaká lahvinka a všichni se tetelí v očekávání zítřejšího dobrodružství. První večer je vždycky nejlepší. První večer je návykový. Těžce návykový. Toto je ten správný okamžik, který čaruje, a připraví tě, abys mohl zítra vstoupit do vodáckého nebe...

Ráno nás probudilo sluníčkem. Rychle jsem sbalil a pospíchal za Hankou. Taky už byla vzhůru a začínala zápasit s bouráním stanu. Tentokrát už bez optání jsem jí začal pomáhat. Co kdyby se zase někde objevila Zůza Hřůza.

Sundáváme spolu horní plachtu, když mi Hanka povídá: „Asi jsi mě včera zachránil. Slyšela jsem Michala, jak někomu říkal, že se spletl. Myslel si totiž, že je to můj stan.“

„Aha. To jsem moc rád, že jsem tě mohl ochránit nastavením svých vlastních... hýždí.“

„Tak díky. Jsi můj zachránce,“ a odmění mě zářivým úsměvem.

„Pro tebe cokoliv. Budu tě tu bránit i s nasazením

vlastní poctivosti,“ odpovím a oba se zasmějeme. „Jen škoda, že jsi šla tak brzy spát.“

„Byla jsem hrozně unavená, nejsem zvyklá tak ponocovat a taky pít. Ale pak jsem ještě ze spacáku poslouchala, jak hraješ, a moc dobře se mi při tom usínalo. Bylo mi teplo a moc hezky.“

Při tom jsme vytřepali horní plachtu, a jak jsme ji pak skládali, půlili jsme s každým přeložením vzdálenost, až jsme se konečně dotkli a plachtu přežehlili a dosušili vlastními těly.

„No to se divím, při tom našem krákorání,“ snažím se situaci odlehčit, ale Hančina lichotka mě nečekaně intenzivně pošimrala u srdce.

Jsem totiž úplný samouk a amatér. Když mně bylo kolem pěti, tak mě taťka přihlásil do lidušky na klavír. Asi po dvou měsících si paní – tedy tehdy soudružka – učitelka taťku zastavila a říká: „Pane Hlavica, netýrejte ho, to nemá význam, on to vážně vůbec neslyší.“

A tím skončilo moje hudební vzdělávání. Takže jediné díky tomu, že tu nebyl žádný opravdový muzikant, sám se mezi ně neodvažuji počítat, jsem byl mezi slepými jednooký král.

„Nene, bylo to moc fajn, mělo to takovou čundráckou atmosféru,“ pokračuje v lichocení Hanka a mě to pěkně hřeje.

„Kdybych to věděl, budu hrát jen pro tebe.“ A při tom poskládané tyčky a kolíky soukám do sáčku, který Hanka drží rozevřený. Jakmile se mi podaří všechny ty neposlušné konce nacpat na místo, naše ruce se setkají. Lehce prsty obejmu její dlaně a vzájemně se podíváme do očí. Pohledy i ruce zůstanou ve spojení o hodnou chvíli

déle, než by byl jen letmý pracovní dotek.

„Já vím,“ řekla náhle Hanka, přetrhla ten kontakt, usmála se a odtančila loukou pod ochranu holčičího hloučku.

Doprovázím ji pohledem, jak pěkně vrtí tou svou nádhernou prdelkou, a v duchu si říkám: *Aha, tak pozor, děvenka bude asi dočista hluchá.*

Stany a bágly jsme naházeli do autobusu, který s námi přejížděl. Do barelů bereme jenom to nejnůtnější na dnešní cestu. A pak ještě vyzvednout a osahat loď. Oranžová samba. Poměrně rychlá a pokorná, ale moc toho neodpustí. Zbývá pevně přivázat barel a nachystat kotvu. (Pro ty neznalé: Kotva je na provázku uvázaná plastová lahev, kterou si po cestě vodáci v řece chladí. Obvykle naplněná čajem nebo mlékem.)

U břehu čekáme ještě chvíli ve frontě, dokud se několik posádek před námi nenalodí. Je docela zábavné pozorovat první nemotorné pokusy, první kontakt s řekou, vratké nastupování, první smočení pádla a nejistě klikaté čáry za lodí.

Vedle nás se připravuje cizí rodinka s raftem a se dvěma dětmi, které se pořád pošťuchují. Holka a kluk asi tak 10 a 8 let. Kluk pak už nestíhá, tak na holku vyplázne jazyk, natáhne ruku a ukáže vystrčený prostředníček. Překvapeně zvednu obočí.

„Hele, plavčíku,“ oslovím špunta „víš vůbec, co to znamená?“

„Jasně,“ odpoví sebevědomě, „to je pakáč, to znamená, že ségra je velký pako.“ A zatváří se moudře a učitelsky.

„Aha, tak to jo.“ Člověk se celý život učí.

Konečně došla řada i na nás. Opatrně jsem tedy usedl háčka do špičky, nasměroval loď a s odrazem jako na koloběžce naskočil. Ladným obloukem jsme se vyhnuli těm, co se marně snažili odlepit od nástupiště nebo se zamotali v rákosí u břehu. Tak to by šlo. Ahóóój. Vyplouváme.

Hanka byla na vodě tehdy poprvé a bylo vidět, že má z řeky a z lodě velký respekt. Musel jsem ji tedy hned ze začátku proškolit a hlavně uklidnit. Už na břehu bylo vidět, jak je napjatá a nervózní. Šlo to dobře a rychle. Hanka je šikovná, ví, která ruka je pravá a která levá, a jasně pochopila i rozdíl mezi pádlem a veslem. Neodmlouvá a vždycky, když se na mě otočí, hezky se usměje. Vyzkoušeli jsme, co je *zaber* a *přítáhni* a *kontra* a zkusili plavbu proti proudu a napříč a taky otočku a pak i přistání u břehu. Hanka se přestává bát a za chvíli už mazácky zvonivě pokřikuje na ostatní vodácké ahóój. Prostě začíná nádherný vodácký den. Asi po půl kilometru nás čekal první jez, U Bílého mlýna.

Zhruba půlmetrový jezík s úzkou šlajsnou, která dá lodi pěknou rychlost a vyplivne ji dlouhým vyplazeným jazykem daleko podél kamenitého břehu. Jdeme si ho prohlédnout. Pobledlou a na první pohled vyděšenou Hanku musím uklidnit a povzbudit. Stojím za ní a pevně ji držím za ramena, jak fascinovaně a ustrašeně zírám do vířící pěny.

„To nic není, to bude v pohodě. Je to věc kormidelníka a tohle zvládnou. Fakt, to bude dobrý, věř mi. První jez, to je jako první pivo. Nebo první sex, tak si ho užij.“

Vezmu ji za ruku, pevně držím a odvádím zpět k lodi.

„Už se nebojíš?“

„Ne,“ odpoví s trochu nejistým úsměvem.

Tak jdeme na to. Nadjeli jsme si velkým obloukem, získali rychlost, a když jsme najížděli na hranu, všiml jsem si, jak Hanka křečovitě zasekla drápky do bočnic, až to zaskřípalo. Skok z jezíku hlasitě propištěla. Ještě v náhonu pak stihla vítězně zvednout ruce i s pádlem vysoko nad hlavu a dalším zavýskáním oslavit vítězství. A do třetice, ale snad ještě o oktávu výš, když ji nahodila mohutná vlna špičky jazyka. Máme to za sebou. Zaparkovali jsme na tišince kousek pod jezem. Hanka je mokrá a rozechvělá, ale asi se jí to líbilo. Zhluboka dýchá a oči jí planou. Záplava adrenalinu udělala svoje. Já se teď zase můžu nafouknout pýchou, jak jsem to zvládl a bezpečně ji provezl těžkým úsekem. Zapíchl jsem pádlo do písku a vyhlížíme ty, co stáli ve frontě za námi. A hned první loď, která se vynořila nad přepadem je Běďa a Běďa. Najíždí si dobře. Musím pochválit, že Běďa háček na skoku nepišťí, ale pak přijde zádrhel. Oba ve stejném vítězném gestu jako před chvílí Hanka oslavují zdolání prvního jezu. Předčasně. Jejich neřízená loď se vychýlí ze špičky jazyka, boční vlna jim odhodí příď a už se oba koupou. No jo, musím jít ty naše kluky dredatý zachránit. Vystoupím, chytnu jim loď a jedno pádlo, které by jinak uplavalo, a než je stačím předat těm vychechtaným udělánkům, už se tam čvachtá další posádka, a než ti stačí uhnout, už se cvakla i třetí. No nic, tady už jen překážíme, takže popoplujem.

O kousek dál, u železničního mostu, jsme zakotvili a šli nahoru udělat pár fotek. Mám konečně příležitost se pochlubit nejnovějším výkřikem technologie, novým digitálním fotoaparátem. Má nevídané parametry, rozlišení

jeden megapixel a do paměti se vejde až šedesát čtyř fotek v nejvyšší kvalitě. To by člověk ani neuvěřil. Běda a Běda ho obdivovali už v autobusu a při projíždění nastavení mi málem vybili baterku. Na mrňavém displeji ve slunci sice rozlišuji jen hrubé obrysy, takže fotím i cizí posádky, ale to nevadí. Je krásně, den voní a Hanka se směje jako sluníčko. Asi v ní ještě doznívá dojem z dnešního poprvé. Taky si ji několikrát na tajňačku vyfotím, jak stojí opřená loktem o rezavé zábradlí, trochu předkloněná špulí nádhernou prdelku a jednou rukou si přidržuje vlající vlasy. Ta fotka se moc povedla, byla jak vystřižená na pozadí monitoru. Nikdy jsem si ji tam ale neuložil.

Po chvíli se ze zátočiny vynořila loď dnem vzhůru a vedle ní čouhají z vody dvě hlavy. Když je proud přinesl blíž, poznávám, že jsou to naši. Michal a jeho kumpán Radek.

„Co se vám stalo? Nemůžete vylézt?“ A už jsem se chystal je zachraňovat, ale oni volají, že ne, že už se cvakli asi desetkrát a že ani nestojí za to zase nasedat... Tak jo, aspoň se zchladí, úchyláci. S focením nás postupně všichni předjeli, musíme tedy pokračovat, abychom ztrátu dohnali. Nevím proč, ale pocit být poslední mi nedělá dobře.

Sluníčko vystoupalo výš a začíná připalovat. Hanka si sundala tričko a přesedla si na střed, na barel s prosbou, abych jí namazal záda. To samozřejmě rád a pečlivě udělám. Chybějící kontrola lodi nás posadí na mělčinu. Nevadí. Alespoň máme dost času vše pomalu a důkladně promazat. Pak to pro jistotu udělám ještě jednou, a nakonec, ještě do třetice zopakuji. Měkká a rozpálená kůže přímo vybízí k dalším dotekům a moje prsty se pří-

mo vpíjí do jejího hebkého těla a nemohou se toho úžasného kontaktu nabažit. Až zaprdění poloprázdné tuby s opalovacím krémem nás vytrhne z této idylky, která se vymkla prostoru a času. Hanka se otočila a namísto poděkování mi vlepila rychlou pusu na tvář, a než jsem stihl jakkoliv zareagovat, utekla mi hbitě na příd, kde se usadila, chytila pádla a s tím zářivým úsměvem mě vybídla: „Tak můžeme jet!“

Sambu jsem jedním postrčením uvolnil a zakormidloval do proudu. Moc dobře si pamatuji, že jsem se neubráníl připitomělému a vítěznému úsměvu ve tváři. Vždyť kdo z vás by zvládl na tak drobná ramínka a záda vyplácet půl tuby opalováku?

Po chvíli nás do nosu praštila intenzivní a nezaměnitelná vůně. Rozhlédnu se a spíš po čichu než zrakem objevím hluboko ve vrbičkách vraženou loď. Kouří se z ní jako z parníku na Mississippi, takže to asi bude Běďa a Běďa. No jistě.

„Co tam vyvádíte?“

„Ale hledali jsme závětrí, protože nám nešlo připálit a tady jsme našli fajnověj dok, pojdte si dát práska.“

„Ne, díky,“ volám na ně, protože mi krev bouří úplně jiným dopingem. Zároveň vidím, že mi Hanka krátkým pohledem a zavrtěním hlavy dává najevo, že taky nechce zastavit. Třeba se to v ní chvěje stejně jako ve mně.

Všimnu si, jak si občas rukou provětrá hřívu vlasů a na malý okamžik tak odhalí štíhlou šíji a nahá ramena, než je zase cudně zahalí záplava lesklých, zlatohnědých spirálek. To je fantastický výhled.

Hned za první zátočinou jsme dojeli cizí loď. Starou, dřevěnou, se zajímavou posádkou. O to se musím po-

dělit. Vpředu na háčku, na dně kánoe, ležela blondýnka neidentifikovatelného věku a opalovala se. Kdysi možná byla hezká, ale teď už byla taková utahaná, vytahaná a vyžilá, ale o to víc zmalovaná.

Vzadu na kormidle stál, jako gondoliér, asi pětapadesátiletý muž. Na sobě bermudy, rozepnutou havajskou košili se strakatými palmami, na ruce dva pečetní prstěny a z hluboko rozhaleného límce vykukoval zlatý řetěz tlustý, že bych se nebál na něj zamknout kolo. Na krku nedbale uvázaný bílý šátek a na hlavě už prořídlé, ale nápadně sytě dobarvené černé vlasy s nagelovanou přehazovačkou. Do dálky se za ním táhla intenzivní, skoro hmatatelná stopa pitralonu. Stál v lodi jako na dnešním paddleboardu, ale s obyčejným pádlem si musel pokaždé přidřepnout, aby dosáhl až ke hladině. Vypadalo to komicky. Na první pohled lázeňský švihák, něco mezi Půlnočním kovbojem a kápem od kolotočářů. Když jsme je dojeli na rozlišovací vzdálenost, Hanka se na mě otočila, ukázala na něj pohledem a v dlani přidusila smích. Pak, když jsme je míjeli, tak na ně zavolala

„AHOOOJ“. Já jsem se přidal. Z vedlejší paluby odpověděla pouze ta cizí blondýnka, ale ten playboy vůbec nezareagoval a jen důležitě sledoval řeku před sebou.

„To se někdo má,“ nadhodila Hanka a ze sousedního háčku se ozvalo pochvalné zabručení.

„To já, kdybych jen na okamžiček vytáhla pádlo z vody, už bude bouřka,“ lže ten můj proradný háček, až se doširoka práší.

Pak se krásná Hanka dostala do zorného pole netečného manekýna. Ten okamžitě ožije, předvede dokonalý televizní úsměv se dvěma zlatými zuby a zapojí se do

hovoru.

„No to bys měla, děvenko, vyměnit kormidelníka, když si neváží takové ozdoby na lodi. Víš, když se to umí, tak se nemusíš vůbec nadřít a jde to vlastně samo,“ zadeklamuje obarvený seladon, podobně jako Igor Hnízdo v Obecné škole, a při tom si uhladí ulízané vlasy a okatě Hanku sjíždí pohledem.

„A ty to určitě umíš, to je vidět,“ ironicky popichuje Hanka. Na uštěpačné a drzé poznámky je Hanka s tou svou nebezpečně prořízlou pusou expert.

„To víš, holčičko, není nad zkušenosti. Já už se tu plavím po sedmadvacáté,“ pronese ten švihák, při tom pozdvihne jedno obočí a s upřeným pohledem si lehce zatáhne za knírek.

Blondýnka se ostražitě zvedne na loktech a sjíždí Hanku nebezpečným pohledem. Jak se vzepřela do polosedu, tak všechno na horní polovině jejího těla spadlo tak o deset centimetrů. Břicho, prsa, brada i tváře, včetně praskajícího make-upu. To je teda řádně vyzobaná slušnice.

„Po sedmadvacátý?“ Zeptá se Hanka s hraným údivem. „Tý jo, a kolikrát jste se udělali?“

„Na tom přece nezáleží. Záleží jen na tom, kolikrát se udělá partnerka, nemám pravdu?“ Pronese dvojsmyslně a rádoby svůdným hlasem ten šoumen a pokračuje: „O tom ti mladí dneska nemají páru. To chce zkušenosti a grif, vědět kam sáhnout a kde přitlačit, co říkáte slečinko?“ a slizce se olízne a významně na Hanku zamrká a pak pohrdavým pohledem sklouzne na mě.

No to už trochu přehání.

„Páni,“ vložím se do toho, „až budu velkej, taky bych

chtěl být takovej sekáč.“

Gondolier vypíná prsa jako kohout.

„I když radši ani ne,“ pokračuji, jako bych uvažoval. „Pokaždý, když jsem někomu pro smích, vyrazí se mi někde pupínek, a to bych byl puntíkatej jak muchomůrka.“

A pro jistotu trochu víc zaberu. Hanka vyprskne smíchy. Švihákovi chvíli trvá, než pochopí, a hned na mě vztekle cákne pádlem. Při tom ale ztratí rovnováhu a je rád, že se zadkem strefil zpátky do lodě.

Ze zadu zaslechnu něco o drzým spratkoví.

Hanka se směje na celé kolo a otočí se ke mně s otázkou: „Proč taky nenosíš takové frajerské košile, jako ten vyfoukanej bublifuk? Víš, jakej bys byl borec?“

„Slyšelás. O tom ti mladí nemají ani páru,“ odpovím.

„Říkal mladí,“ popíchne Hanka s důrazem na slovo mladí.

„Ty spratku drzej,“ houknu na ni a lehounce ji pokropím záda. Hanka jiskřivě zapiští a začne poslušně pádlovat jako o život.

Užíváme si nádhernou a skoro prázdnou řeku. Šumění stromů na březích doprovází mnohohlasné zurčení vody na kamenných klávesách. To je chorál, který se nikdy neohraje. Zpěněné hřebínky peřejí se mihotají ve slunci a přetínají sytě zelené zalesněné břehy. Pomalu plynoucí krajina nás přivedla až pod hrad Rožmberk. Už máme tak půlku za sebou, je tedy akorát čas k obědu. Na levém břehu se na nás směje zahrádka restaurace se stolky a trávíkem až k řece. Od jednoho ze stolů se ozývá kytara skupiny cizích vodáků. To je místo stvořené pro přistání.

Uvážeme loď, a když Hance pomáhám na břeh, jem-

ně ji pohladím po zádech a potěším se jemností jejích vlasů.

Přisedneme ke klukům, co dorazili chvíli před námi. Sedí tam Michal s Radkem a podle toho, že z nich ještě pořád crčí voda, asi opravdu neskončili s obracením na čísle deset, nebo že by opravdu plavali celou cestu až sem? Dál tu jsou naši projektanti Honza a Adam.

Michal hned na místo pozdravu spustí: „Tos to včera musel hned každému vyžvanit? Jak teď vypadám?“ a očima sjede Hanku od hlavy k patě.

„No nemusel, ale uznej, tohle jsem si přece nemohl nechat pro sebe...“

Michal chtěl určitě ještě něco dodat, ale ke stolu se přitočila mladinká, sotva šestnáctiletá servírka, asi brigádnice, a Michal ztratil nit. Takže já můžu pokračovat.

„Stejně všichni vědí, co jsi za prasáka, tak tohle ti může jenom vylepšit profil.“

Ale Michal už nevnímá, jeho zájem se už plně soustředí na rychlým krokem rozvlněnou kraťoučkou sukýnku a tanečně kmitající štíhlé nohy.

Sotva nám stačí přinést pivka, objeví se na obzoru šest našich soulodících posádek a po hladině se k nám donese veselý smích. (Pro ty neznalé opět vysvětlím: Soulodění je stav, kdy během plavby několik lodí přirazí boky k sobě a posádky se navzájem drží za borty. Utvoří se tak docela stabilní vor, který se sice loudá, ale zato umožňuje odpočinek, lepší komunikaci a vzájemnou ochutnávku náplní z kotviček.)

Honza, náš projektant, je všestranný sportovec bez jakéhokoliv pudu sebezáchovy. Na vyholené hlavě má docela čerstvou jizvu jako kliku od vrat, kterou si vykole-

doval šipkou do rybníka na skautském táboře... Někteří vedoucí nemají na naše děti dobrý vliv. Tak tento Honza rozvážně odloží svůj půllitr a se slovy, „jsou nějací moc vyřehtaní,“ prudce vystřelí od stolu a naskočí do lodě. Rychlými záběry proti proudu zamíří k soulodící skupince. Když dorazí, postaví se a s pádlem v ruce přeskočí na příď krajní lodě. Ta se prudce rozkymácí, ale to už postupně přeskakuje na další a další. Na konci se otočí a několikrát se zhoupne v kolenou. Tady už jsou lodě pořádně rozhozené, holky ječí a kluci nadávají a vyhrožují, šermují pádly a pokouší se Honzu srazit dolů. Kytara u vedlejšího stolu zvědavě utichne. Honza každou loď rozhoupe a pak ji odrazem z úplného kraje převrátí. Ale to už přistává na vedlejší. Postupně udělá všechny. Z poslední převracející se lodi přeskočí do té své a mizí z dosahu. Kdyby se inženýři jenom navzájem pevně drželi, tak je nepřevrátí ani stepující hroch. Honza se vrací a jakoby nic si sedá vedle nás. Upije si z piva a s jistým uspokojením flegmaticky pronese: „No a je tady klid.“

Nikdo incident nekomentuje, ale všichni se v duchu chechtáme. A tím myslím celou hospodu. Dokonce i mladá brigádnice se zastavila a s tácem půllitrů v ruce, se zájmem sleduje dění na řece. Tác je těžký, a tak je dívka trochu vykroucená a vztyčenou ruku si opírá loktem o bok. Jenom Michala stav na řece ani trochu nezajímá a upřeně civí na vyprsžený hrudník servírky.

Musím říct, že od stolu u piva je to parádní představení. Zločin a trest v přímém přenosu. Klidně by to tady mohl Honza obejít a vybírat do klobouku. A to nás čeká ještě druhé dějství. Nějakou chvíli trvá, než se ta zdecimovaná flotila vzpamatuje z potupné porážky, trochu

zformuje a připraví na odvetu. A už je to tady. Začíná invaze, jak v Normandii. A pěkně naživo, zblízka. Lodě prakticky současně přirážejí po celé délce ke břehu, kluci vyskakují a ženou se na Honzu. Ten se tváří naprosto nevinně a nechápavě, ale už se po něm sápe mnoho našťvaných rukou, které ho vytahují zpoza stolu. Nebrání se, dokonce si nechal vzít i nedopitý půllitr, který hned někdo konfiskuje. Odvetné komando ho odnáší ke břehu a po mocném rozhoupání odhodí mezi lodě do řeky. Honza s sebou stahuje jednoho z exekutorů. Jenom doufám, že se teď trestná jednotka nevrhne i na civilní obyvatelstvo. Naštěstí ne. Ani jsme si v zápalu boje nevšimli, že nám zatím donesli objednané jídlo, a to nám osychá a stydne na talíři. Když se Honza vyškrábe na břeh, snese se na něj bouřka nadávek. Vypadá to, že se na něj znovu vrhnou a budou ho lynčovat, ale po chvíli někdo předstíranou zlobu propíchně hurónským smíchem. A to už se smějí všichni a plácají se po ramenou a je úplně jasné, že se nikdo vážně nezlobí.

Ještě jsem si všiml, že v okamžiku, kdy se spojenecké námořní jednotky vyloděovaly na pláži Omaha, chystala se ke stejnému břehu přirazit i jedna dřevěná loďka s navoněným kormidelníkem, který natahoval krk a se svou nagelovanou makovicí se rozhlížel jako vyplašená surikata. Když spatřil ten šrumec, v panice se otočil a rychlými záběry prchal z dosahu. Návštěvu první hospody si asi rozmyslel. Možná, že si předtím cestou srdečně popovídal i s touto skupinou a způsob vyřizování účtů ho zaskočil. Posera.

Je krásně, sluníčko rychle vytahuje vodu z promočených svršků, mladá servírka prozíravě přináší další tác

půllitru a ty se rozeberou dřívě, než je stačí položit na stůl. Na řece se odráží miliony záblesků a taky silueta hradu na protějším břehu. Od vedlejšího stolu se zase ozve kytara se Slavíky z Madridu a my napřed jen posloucháme, a pak se polohlasně přidáváme, protože „žízeň je veliká“, a ještě víc se zaboříme do plastových křesílek a dopřejeme si další lok... Cítím, že mi Hanka pod stolem položila bosou nohu na chodidlo. Překvapeně se na ni ohlédnu, ale tváří se naprosto nezúčastněně a dívá se někam do dálky ke hradu. Jenom koutek rtů se jí nepatrně chvěje a zvedá. Zadívám se stejným směrem a nezkrotný úsměv musím zamaskovat upíjením piva.

Na vodě je líp než na světě...

Rozjásanou bandu v restauraci necháváme svému osudu. Pod pohružkou další koupele tam Honza objednává ještě jednu rundu a na tom sluníčku by to nemuselo dobře dopadnout.

Poměrně rychle se nám povedlo obeplout meandr řeky a prohlédnout si Rožmberk i z druhé strany. (To je romantika jako hovado.) Poslední dnešní jez a už nás proud vynáší do dalšího hlubokého údolí, kde utichá hluk města a civilizace. Jakmile jsme projeli první peřejkou a hladina se uklidní, začne se Hanka na lavičce vrtět, vytáhne pádlo a rozkymácí loď, jak si na háčku přesedá a otáčí se čelem ke mně. Chvíli se prohrabuje v barelu, vyloví krém na opalování a sundá si tričko a šortky, takže zůstává jen v květovaných bikinách.

„Nepotřebuješ pomoc?“

„Ne, díky,“ usměje se na mě. „To zvládnou sama.“

Je krásná. Uvědomím si, že na ni nepokrytě zírám, a abych to nějak zamaskoval, a taky kvůli disciplíně na

lodi, povídám: „Copak? Stávkujeme? Háček může vytáhnout pádlo z vody pouze na výslovný pokyn kormidelníka.“ A v duchu zaprosím. *Proboha, hlavně tak zůstaň a neotáčej se.*

„Říká jako kdo?“ zeptá se Hanka a začne si krém nanášet na ruce a břicho.

„Nebo to sám nezvládneš?“ jedovatě pokračuje, „to ten manekýn před chvílí, to byl asi jinej formát.“

„A jak je hubatá, holčička,“ a schválně dám důraz na pojmenování, „ráno se to ještě klepalo strachy a teď si to kuře po jednom pivu už pouští pusu na špacír.“

Hanka se na mě usměje a mezi rty malinko povystrčí jazyk a pitvorně se zašklebí.

„Háčkovi může oschnout pádlo, jedině pokud se opaluje,“ povídám a pak se na chvíli odmlčím, jako bych vzpomínal na tu správnou definici, „pokud se opaluje nahore bez.“

„Cháchá!“ zasměje se přehnaně Hanka, ale přitom se na mě podívá tak, že se mi na malý okamžik zastavilo srdce.

Tak to zkusím jinak.

„Ještě je tu vlastně jedna možnost. Vodácké zákony říkají, cituji: Lenivý, nebo neposlušný háček si svůj neodpuštělný prohřešek musí odčinit mimořádnou starostlivostí a péčí o svého kormidelníka a večerní masáží jeho unavených svalů.“

„No tovíšžejo,“ odpoví provokativně.

Kruci, to je ale moje hláška.

Dál se potírá krémíkem, ale teď zpomalila a lehce naklonila hlavu na stranu a přes spadající pramen vlasů mě pozoruje. Potom se předkloní a začne si důkladně mazat